

אם יש בלב אביב

האביב מנגן נגונים חדשים, בחלופי העונות
בנבל וכנור, בתף ובמחול, ועולות המנגינות
והן זרמות, והן חודרות, והן מחברות אותנו
את הלב שלך, את הלב שלך, את הלב של כלנו.

השמים משכימים לחבק קרני אור, עת הזמיר בקולו שר
האדמה אפרה פני רגביה, כמעשה אמן מכשר
משיב הרוח ומוריד הגשם, יוריד מעתה, טל לברכה
על ארץ חמדה, לאכל מפריה ולשבוע מטובה.

על הגבעות החשופות, עלו תלתלי צמיחה
עצי פרי נשירים, פרי בסר ארגו מהפריחה
צבעים שזורים זה בזה, חג לרועה ולעדר
הצהב מכסה, הירק מטפס, הסגל מתהדר.

הנזכר את הברית?, את המחיבות האישית?
לאלה שהיו כל יכול, ולעת זו, משאלתם חרישית
לצאת אל השדות, לנשם אויר פסגות ולהד לענות
לראות את יפיה של הפריחה, את הנשמה להנות.

כלום אדם יפרח, אם אין בלבו שרשים!?
וצמרת, איך תעפיל לגבה רם ומרשים!
אל מרום הדרו יגיע, בחסדי המובילים
גזע איתן, ענפים רחבים ושפעת עלים.

באותות ובמופתים, אתם הטובים ביותר, אבן תרשיש
הזוכרים וחולמים, כי טובה אחת יש, טובת הקשיש
להיות, עיניו הרואות, אזניו השומעות ופיו המדבר
לחוש את גופו, אם מביע שמחה הוא, או פוקד משבר.

כי טבע בריאתם, היא להיות שכימותם.
הם אשר באנו מטביעים חותם
אם יש בלב אביב, הכל יפרח סביב, כי נושאים אנו דמותם
והלב המלא, יוסיף לגדל, לא יתם

פסח על שום מה? זו המשימה והדרך
מרור היה כורך ומוציא, ולכבודם בשמחה, שלחן עורך
רק אביב נדע סביב והיה ביתנו איתן וחסן
מועדים לשמחה, חגים וזמנים לששון